

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συναίικια Καστέλλι

Ἄριθμ. 172 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Θεόδ. Θεοδωρόπουλος

Ἄπολογία κατ' ἀγωγῆς δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου.

Ἐπειδὴ δὲν εἶνε βίαιμον τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι εἶδει νὰ δικασθῆ ἑρήμην κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἔγγραφος ἀπολογία του, τῷ ἐπιτραπῆ δὲ κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἢ ἀποδείξει τῶν ἐν αὐτῇ ἰσχυρισμῶν του, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 484 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὅταν ἡ ἀπολογία δὲν γίνῃ ἐμπροθέσμως καὶ ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 470 δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς 1ης τῶν ἐκκαλουμένων ὁ ἐκκαλῶν ἐπὶ τῇ δηλώσει τοῦ Προέδρου, ὅτι ἡ ἀπολογία του δὲν εὐρίσκειται ἐν τῇ δικογραφίᾳ, ἀπελογήθη καὶ ἡρνήθη τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως νομίμως δὲν ἐδικάσθη ἑρήμην, ἡδύνατο δὲ σὺν τῇ ἀρνήσει τῆς ἀγωγῆς νὰ προτείνῃ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἰσχυρισμοὺς, ἄλλω, δὲ ἐδικαιούτο καὶ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ἀνταποδεικτικῶς ἀποτελοῦντα, ἐν συνόλῳ ἄρνησιν τῆς βᾶσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς διατάχθησαν ἀποδείξεις, τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξεν ἐξετάσας μάρτυρας ἀνταποδείξεως πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀποδείξιν δικαιώματος δουλείας ἐπὶ τοῦ κτήματος

τοῦ ἐφεσιδλήτου.

Ἄριθμ. 174 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Πέτρος Ταταράκης

Μερικὴ κληρονομικὴ κληροδοσία (σουλαὺς) παρ' ὀθωμανοῖς πῶς συνιστάται.— Δὲν ρήγνυται δι' ἀπλῆς μεταγενεστέρως διαθήκης ἄνευ ρητῆς ἀνακλήσεως.— Ἀποδοχὴ αὐτῆς πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληροδότου δὲν εἶναι ἀναγκαία.

— Διεκδίκησις κληροδοτηθέντος ἀπευθύνεται κατὰ παντὸς κατόχου.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 7811 τῆς 30 Αὐγούστου 1890 συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ρεθύμνη, Κ. Τριπολυτακῆ, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ὑπὸ κρίσιν ἐμπροματος ἀγωγὴ καὶ δ' οὗ ὁ θ-ὡ Μπεντροῦ; Γουλιγκράκης ἀδηλοῖ, ὅτι ἐν-κα πολλῶν ὑποχρωσῶν ὀφειλομένων πρὸς αὐτοῦ τῷ ἐνάγοντι καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντος Μεχμέτ Κατάκι λόγῳ πολλῶν καὶ διαφορῶν πρὸς αὐτὸν περιποιήσεων καὶ ἀριθμήσεων, ἐκχωρεῖ καὶ μεταβιβάζει τὸν ἐκκαλοῦντα κατὰ θάνατον τοῦ ἐνάγοντος τῆς, κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπιτηρημένης ἀκινήτου καὶ κινητοῦ, περιουσίας του, ἧται ἐκχωρεῖ πρὸς αὐτὸν τὸ ἐνοῦ τοῦ σουλαῦ, ὃ φέρει μὲν ἐπωνυμίαν καὶ τύπον τοῦ ἐκχωρητοῦ συμβολαιοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸν κληρονομηθέντα αὐτοῦ ἐξεταζά-

μενον ἦτοι τὴν οὐσίαν τῆς ἐν αὐτῷ δηλουμένης βουλήσεως τοῦ ἐκχωροῦντος, περιέχει καθαρὰν καὶ σαφῆ δήλωσιν τελευταίας βουλήσεως, περὶ συστάσεως ὑπὲρ τοῦ ἐκκαλοῦντος μερικῆς κληρονομικῆς κληροδοσίας τῆς κατὰ τὸ ἱερὸν Μουσουλμανικὸν δίκαιον κληρουμένης «κληροδοσίας τοῦ σουλοῦ;» ἦτοι κληροδοσίας τοῦ τρίτου τῆς καταλειπομένης κληρονομίας τοῦ κληροδότου, ὅπερ καὶ μόνον τρίτον τῆς περιουσίας αὐτοῦ δικαιοῦται κατὰ τὸ ἱερὸν δίκαιον ὁ Μουσουλμάνος κατὰ τὸν θάνατόν του, νομίμων κληρονόμων αὐτοῦ ὑπαρχόντων, ὑπὲρ ἄλλου νὰ διαθέσῃ (ὄρα ἄρθρον 543 τῆς Αὐστριακῆς συλλογῆς τῶν περὶ κληρονομίας διατάξεων τοῦ ἱεροῦ Μουσουλμανικοῦ Δικαίου).

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τοῦ ἄνωθι εἰρημένου ὑπ' ἀριθμ. 7811 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Κ. Τριπολιτάκη ὑπὸ τύπον ἐκχωρήσεως συστάσα μερικὴ κληρονομικὴ κληροδοσία καὶ οὐχὶ ὑπὸ τύπον διαθήκης (Βασιγιέτ) ἐστὶ κατὰ νόμον ἔγκυρος καὶ ὑπὸ τὸν τύπον τοῦτον ὅν συνέστη καθάσον 1) κατὰ τὸ ἱερὸν Μουσουλμανικὸν Δίκαιον καὶ τοὺς εἰδικοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὰς κληρονομικὰς σχέσεις τῶν ἐν Κρήτῃ Μουσουλμάνων, τοὺς ἰσχύοντας κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ εἰρημένου τούτου συμβολαίου πρὸς ἔγκυρον οὐκ αὐτῆς κληρονομικῆς κληροδοσίας οὐδὲ ἀναγράφεται οὐδ' ὀρίζεται ἐν αὐτῷ ὄρισμένος τύπος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τούναντιον δὲ μάλιστα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἱεροῦ τούτου Μουσουλμανικοῦ Δικαίου (Χεριάτ) προδήλως συνάγεται ὅτι ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ εἶναι καὶ αὕτη ἔτι ἢ ὅλως ἄτυπος κληροδοσία, ἢ προσφορικῶς ἐνώπιον ἀξιοπιστῶν καὶ ἱκανῶν μαρτύρων ὡς καὶ αὕτη ἀκόμη ἢ ἐν ἀπουσία τοιοῦτων μαρτύρων συστάσα καὶ δι' ὅρκου ἀποδεικνυομένη καὶ 2)

κατὰ τοὺς αὐτοὺς νόμους διὰ τὸ κύρος ἐστὶ αὕτης τῆς διαθήκης (Βασιγιέτ) οὐδεὶς ἀναγράφεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ὄρισμένος τύπος, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ τελευταίου ὑπ' ἀριθμ. 434 νόμου τῆς Κρητικῆς Πολιτείας τῆς 30 Αὐγούστου τοῦ 1901 κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 100 τοῦ ὁποίου μόνον ὀρίζεται ὅτι τὰ τοῦ τύπου τῶν διαθηκῶν καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαδοχῆς ρυθμίζονται κατὰ τὸ κοινὸν δίκαιον συμπῶνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου ἦτοι συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 128—168 τοῦ Κεφ. περὶ Διαθηκῶν, τῆς Εἰδικῆς Δικονομίας, καθ' ἃς ἀναγράφονται ὄρισμένοι τύποι τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν διαθηκῶν καὶ καθ' ἃς ὀρίζεται ὅτι ἢ παράβασις τῶν ὀριζομένων τούτων τύπων συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης, ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος ὡς μεταγενέστερος τοῦ εἰρημένου συμβολαίου δι' οὐ συνέστη ἢ ὑπὸ κρίσιν κληροδοσία κατὰ 11 ὅλα ἔτη οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἀσκήσῃ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κύρους τοῦ τύπου ὅφ' ὃν συνέστη αὕτη κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ νέου Ἀστ. Κώδικος καθ' ὃ τὸ κύρος τοῦ τύπου τῆς δικαιοπραξίας κρίνεται κατὰ τὸ νόμον τὸν ἰσχύοντα καθ' ὃν αὕτη συνέστη χρόνον.

Ἐπειδὴ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ Μουσουλμανικῷ δικαίῳ, οὔτε ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 434 εἰδικῷ νόμῳ περὶ Μουσουλμανικῆς Κοινοτήτος, οὔτε ἐν αὐταῖς ταῖς περὶ διαθηκῶν διατάξεσι τῆς εἰδικῆς Δικονομίας οὔτε ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ τῶν εἰδικῶν νόμων τῆς Κρητικῆς Πολιτείας τῶν διεπόντων καὶ ρυθμιζόντων τὰς ἐν τῷ Συντάγματι ἀναφερομένας κληρονομικὰς σχέσεις τῶν Μουσουλμάνων Κρητῶν καθιεροῦται ἢ ἀρχὴ ὅτι δι' ὑστερας διαθήκης ρήγγνται πᾶσα διὰ προτέρας πράξεως τελευταίας βουλήσεως συνισταμένη κληροδοσία, ἐκ μόνης τῆς ὑπάρξεως τοιαύτης ὑστερας διαθήκης καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου

αὐτῆς, ἐὰν μὴ ἀνακληθῆται αὐτὴ εἴτε ρη-
τῶς εἴτε σιωπηρῶς διὰ πράξεων εὐκρινῶς
ἐμφαινουσῶν τὴν τοιαύτην τοῦ διαθέτου
βούλησιν περὶ ἀνακλήσεως τῆς διὰ προ-
τέρως αὐτοῦ πράξεως, τελευταίας βουλή-
σεως συσταθείσης τοιαύτης κληροδοσίας
(ὄρα ἄρθρ. 552 τῆς Αὐστρ. Συλλογῆς
περὶ κληρονομικοῦ δικαίου διατάξεων τοῦ
ἱεροῦ Μουσουλμ. δικαίου) οὐδὲ δύναται
προκειμένου περὶ κληρονομικῶν σχέσεων
Μουσουλμ. Κρητῶν διεπομένων ὑπὸ τῶν
ἄνωθι εἰρημένων νόμων νὰ ἔχη ἐξ ἀναλο-
γίας ἐφαρμογὴν ἢ ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δι-
καίου καθιερωμένη ἀρχή, *Posteriore tes-
tamento, quod jure perfectum est superior
cumpitur* » « δι' ὑστέρας ἐνόμου διαθήκης
ἢ προτέρα ρήγνυται » ἄλλως τε δὲ καὶ τῆς
κατ' αὐτὸ ἐστὶ τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον καθιερω-
θείσης ταύτης ἀρχῆς χωρεῖ ἐξαιρέσεις,
ἐὰν ὁ διαθέτης ἐν τῇ ὑστέρα αὐτοῦ δια-
θήκῃ περὶ μέρους μόνου τοῦ κλήρου διαθῇ
ὁπότε σιωπηρῶς ἢ προτέρα διαθήκη κυ-
ροῦται (Πανδ. Σ. 29.26.1.).

Ἐπειδὴ οὐδ' ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς
ὑπ' ἀριθ. 8413 τῆς 8 Μαρτίου 1906
μεταγενεστέρως διαθήκης τοῦ θανόντος
Μπετροῦ Τσιλιγκιράκη τῆς ἐνώπιον τοῦ
Συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Χ. Σταμα-
τάκη, δι' ἣς οὗτος κληροδοτεῖ τῇ ἐναγο-
μένη καὶ ἤδη ἐφεισβλήτω ἀνεψιᾷ του
Σεμψέ τὸν ἐν τρίτον τῆς καθαρᾶς περιου-
σίας του μετὰ θάνατον, καὶ δι' ἧς ρητῶς
δὲν ἀνακαλεῖται ἢ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7811
τοῦ 1890 ἐκχωρητηρίου καταλειπομένη
τῇ ἐνάγοντι καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντι κληρονο-
μικῇ κληροδοσίᾳ τοῦ σουλοῦ, συνάγεται
τοιαύτη σιωπηρὰ ἀνάκλησις, καθόσον,
τοῦτο μὲν καθ' ὃν χρόνον συνετάχθη ἢ
ὑστέρα αὕτη διαθήκη ἦται κατὰ Μάρτιον
τοῦ 1906, εἶχε δημοσιευθῆ καὶ ἴσχυεν ὁ
ὑπ' ἀριθμ. 434 νόμος ὁ ὀρίζων ἐν ἄρθρῳ
μὲν 98, ὅτι ἕκαστος (Μουσουλμάνος) δι-
καιοῦται νὰ διαθέσῃ διὰ πράξεως τελευ-
ταίας βουλήσεως τὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ,

διὰ τὸν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ χρό-
νου, ἐν ἄρθρῳ δὲ 100 περιορίζων τὸ δι-
καίωμα τοῦτο τῆς κατ' ἀρέσκειαν διαθέ-
σεως μετὰ θάνατον τῆς περιουσίας τοῦ
Μουσουλμάνου εἰς τὰ 2)3 μόνον αὐτῆς,
ἐὰν ἔχωσιν οὗτοι κατιόντας ἢ ἀνιόντας,
καὶ τροποποιῶν κατὰ ταῦτα τὴν διάταξιν
τοῦ ἱεροῦ δικαίου, καθ' ἣν ὁ Μουσουλμ.
ὁ ἔχων νομίμους κληρονόμους ἄνευ οὐδε-
μιᾶς διακρίσεως ἐὰν οὗτοι εἶναι ἀνιόντες
ἢ κατιόντες ἢ καὶ ἐκ πλαγίου ἢ οἰασθῆ-
ποτε ἄλλης κατηγορίας, τὸ τρίτον μόνον
τῆς περιουσίας αὐτοῦ δικαιοῦται νὰ δια-
θέσῃ μετὰ θάνατον (ἄρθρ. 543 Αὐστρ.
συλλογῆς τῶν διατ. τοῦ ἱεροῦ Μουσουλμ.
δικαίου), τοῦτο δὲ τὸ ἄλλοῖον τῆς φρά-
σεως ἢ χρῆται ὁ διαθέτης ἐν τῇ ὑστέρα
αὐτοῦ διαθήκῃ λέγων ἐν ταύτῃ μὲν « κλη-
ροδοτῶ τῇ ἀνεψιᾷ μου Σεμψέ τὸ τρίτον
τῆς μετὰ θάνατον καθαρᾶς περιουσίας μου,
ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ ἐκχωρητηρίῳ, » ἐκχωρῶ
τῷ ἐνάγοντι μετὰ θάνατον τὸ ἐμὸν σου-
λοῦς. »

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα λαμβνομένων ὑπ'
ὄψει τοῦτο μὲν ὅτι κατὰ τὸ δέον τὰς
κληρονομικὰς σχέσεις τῶν Μουσουλμάνων
ἐν Κρήτῃ δίκαιον ἐπὶ πλειόνων διαφο-
ρῶν κατὰ γρόνον διατάξεων τελευταίας
βουλήσεως δι' ὧ συνιστᾶται κληρονομικῇ
κληροδοσίᾳ, ἅπασαι διατηροῦσι τὴν ἰ-
σχὺν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ρητῶς ἢ σιωπη-
ρῶς ὁ διαθέτης διὰ τῆς ὑστέρας δὲν ἀνε-
κάλεσε καὶ δὲν κατήργησε τὴν προτέραν,
τοῦτο δὲ ὅτι ἐν προκειμένῳ οὔτε ρητῶς
διὰ τῆς ὑστέρας διαθήκης τοῦ διαθέτου
ἀνεκλήθη καὶ κατηργήθη ἢ διὰ τοῦ ἐκ-
χωρητηρίου συστάσα κληροδοσία, οὔτε
τοιαύτη σιωπηρὰ ἀνάκλησις αὐτῆς δύνα-
ται νὰ συναχθῆ, ἀφοῦ αὐταὶ δὲν ἀντί-
κεινται κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν τὸ
παράπαν, καθόσον νομίμως κατὰ τὸν χρό-
νον τῆς συστάσεως τῆς ὑστέρας κληρο-
δοσίας ἐδικαιοῦτο ὁ διαθέτης πρὸς τῷ

κληροδοτηθέντι ἀπὸ τοῦ ἐκχωρητηρίου σουλοῦς αὐτοῦ καὶ κληροδοτησῆναι ἐκ τῶν ὑπολειπομένων ἀριθμῶν τῶν ἐτέρων 2)3) τῆς περιουσίας αὐτοῦ τοῦ ἐν ἔργον τούτων τρίτον πρὸς τὴν ἀνεπίστατον Σουλὸν καὶ ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἀλλοῦ τοῦ φρακτικῆς ἢ χρῆται ὁ διαθέτης καὶ τὴν σύστασιν τῶν δύο τούτων κληροδοσιῶν τῶν ἄλλο ἀνεπίστατον καὶ τετακτομένη ἢ πρόθεσις αὐτοῦ πρὸς ἀνακλήσιν τῆς πρώτης κληροδοσίας, βεβαιωμὸν ἐλέγχεται τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι οὐκ ὄρθως τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀπέριψε ὡς ἀβάσιμον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν λόγῳ ἀνακλήσεως ὁῦθεν παρὰ τοῦ διαθέτου τῆς διὰ τοῦ ἐκχωρητηρίου συσταθείσης κληροδοσίας ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ὑστέρως αὐτοῦ διαθήκης ἀκυρωτέα δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἀφανιστέα ἐστὶν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου Ρεθύμνης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἱερὸν δίκαιον πρὸς κλητῶν τὰς κληροδοσίας ἀπαιτεῖται μὲν ἀποδοχὴ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς δηλουμένη διὰ πράξεων εὐκρινῶς ἐμφανουσῶν ταύτην, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, τοιαύτη δὲ σιωπηρὰ ἀποδοχὴ ἐν προκειμένῳ εὐκρινῶς καὶ σαφῶς δηλοῦται διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ἡ δὲ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου καὶ γενομένη κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου διάταξιν ἀνευ ἀποτελέσματος ἐστὶν (ὄρα § 1 καὶ 2 τῆς Αὐστρ. Συλλ. τῶν διατάξεων τοῦ ἱεροῦ Δικαίου)· κατὰ ταῦτα δὲ ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμος ἐστὶ ἡ ἐναντία περὶ τούτου ἐνστάσις τῶν ἐφεσιβλήτων περὶ ἀκυρότητος τῆς ὑπὸ κρίσιν κληροδοσίας ὡς μὴ δηλώσαντος τοῦ κληροδόχου ἐνάγοντος πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ὅτι ἀποδέχεται τὴν διὰ τοῦ μνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 7811 ἐκχωρητηρίου συμβολαίου καταληφθεῖσαν αὐτῷ κληροδοσίαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ὑπὸ κρίσιν 7811 ἐκχωρητηρίου ἐγγράφου συνάγεται σαφῶς καὶ εὐκρινῶς ὅτι ὁ Μπεντρῆς Τσιλιγκιράκης διὰ τοῦ εἰρημένου τούτου Συμβολαίου ἐποίησατο δύο ἐντελῶς κεχωρισμένας καὶ διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων δηλώσεις, 1) ὅτι κληροδοτεῖ τὸν σουλοῦς αὐτοῦ τῷ ἐνάγοντι καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντι οὐχὶ ὑπὸ ὄρου ἀλλ' ἀνευ οὐδενός, ὄρου καὶ χωρὶς νὰ ἐπιβάλλῃ τῷ κληροδόχῳ οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν διὰ τὴν κληροδοσίαν ταύτην, καὶ 2) ὅτι πρὸς τὴν ἀνευ ὄρου τινος ἢ ὑποχρέωσιν οἰασδήποτε συνιστωμένη ταύτη κληροδοσίᾳ δωρεῖται αὐτῷ (τῷ ἐνάγοντι) ἐπὶ πλέον 5000 γρόσια ἵνα ἐξ αὐτῶν πληρῶσῃ τὰς δαπάνας τῆς κηδεύσεως τοῦ καὶ ἐκτελέσῃ τὰ ὑπὸ τῆς θρησκείας αὐτῷ ὑπαγορευόμενα καθήκοντα δαπανῶν δι' ἅπαντα τὰ ἐξῆς μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 4000 γροσίων, κατὰ ταῦτα δὲ ἀβάσιμος κατ' οὐσίαν ἐλέγχεται καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα ἐστὶ ἡ ἐνστάσις τῶν ἐφεσιβλήτων ἡ διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπὸ χρονολογίας 1 Μαρτίου 1908 ἀπολογίας αὐτῶν ὑποβαλλομένη περὶ ἀκυρότητος τῆς ὑπὸ κρίσιν κληροδοσίας λόγῳ ὅτι ὁῦθεν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἐκχωρητηρίου τούτου ἐξάγεται ὅτι ὁ Μπεντρῆς Τσιλιγκιράκης ἐξεχώρησε τὸν αὐτοῦ σουλοῦς τῷ ἐκκαλοῦντι ὑπὸ τὸν ὄρον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως οὗτος περιποιεῖται αὐτὸν μέχρι τοῦ θανάτου του, ὄρον καὶ σκοπὸν οὐδαμῶς δηλούμενον οὐδὲ περιεχόμενον ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐγγράφῳ καὶ ὅπως φροντίσῃ περὶ τῆς κηδεύσεως αὐτοῦ. ἐνῶ σαφῶς δηλοῦται ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης φροντίδος δωρεῖται ἰδιαιτέρως γρ. 5000 καὶ ὅτι ἡ σύστασις τῆς κληροδοσίας εἶναι ἀπληλλαγμὴν παντὸς ὄρου καὶ παντὸς βάρους.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγω-

γῆς ἔνστασις τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐφειβλήτου Σερμῆς Τσιλιγκιοπούλας λόγῳ ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε κληρονόμος ἀλλὰ κληροδόχος τοῦ τρίτου τῆ περιουσίας τοῦ θνήσκοντος Μπεντρῆ Τσιλιγκιράκη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8413 εἰρημένης διαθήκης αὐτοῦ ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς νόμιμος ἀβάσιμος καθόσον ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δικηγόρου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς αὐτὴ ἐστὶ καθαρῶ ἐμπράγματος διεκδικητικῆ ἀγωγῆ τοῦ τρίτου ἐξ ἀδιαίρετου τῶν ἐν αὐτῇ περιγραφομένων ἀκινήτων κτημάτων περιελθόντων εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐπαχθείσης αὐτῷ κληροδοσίαι διὰ τοῦ ἐπελθόντος θανάτου τοῦ Μπεντρῆ Τσιλιγκιράκη πρώην κυρίου καὶ κατόχου αὐτῶν μέχρι τοῦ θανάτου του δυνάμει τοῦ ὑπ' 7811 ἐκχωρητηρίου δι' οὗ ὁ θανὼν ἐκκληροδότησεν αὐτῷ μετὰ θάνατον τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του ὡς τοιαύτη δὲ νόμιμος ἀπευθύνεται κατὰ πάντων τῶν ἐναγομένων, ὡς κατόχων τῶν ἐπιδικίων τούτων κτημάτων. ἀσφαιρέτως καταλαμβάνων τὸ διεκδικούμενον τοῦτο ἐξ ἀδιαίρετου τρίτον τὸ ἀνήκον αὐτῷ, καὶ οὐχὶ προσωπικῆ δέ εἶδει κατὰ νόμον ἀπευθύνεσθαι κατὰ μόνων τῶν κληρονόμων ὡς τοιούτων βερονωμένων τῆ κληροδοσίαι.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περὶ κληρονομίας καὶ κληροδοσίας διατάξεων τοῦ ἱεροῦ Διατάξιου, καὶ ἰδίαι τῆς διατάξεως αὐτοῦ, ὅτι διὰ τῆς δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς τῆς κληροδοσίας ὁ κληροδόχος κτάται τὴν κυριότητα τῆς διὰ τοῦ θανάτου διαθέτου ἐπαχθείσης αὐτῷ κληροδοσίας καθὼ κύριος δὲ τῶν κληροδοστούμενων κέκτηται κατὰ λογικὴν συνέπειαν καὶ τὴν ἐκ τῆς κυριότητος ταύτης ἀπορρέουσαν πραγματικὴν ἀγωγὴν καὶ δύναται κατὰ παντὸς κατόχου τῆς κληροδοσίας ἀσκεῖν ταύτην, κατὰ ταῦτα δὲ νόμος ἀβάσιμος ἐστὶν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆ.

Ἄρθρον. 175 τοῦ 1908

Εἰσηγητῆς Θεοδ. Θεοδωρόπουλος

Ἀνακοπὴ κατ' ἐπιταγῆς, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Παλ. ἡ τῆς Νέας Δικον. πῶς ἀσκεῖται.

Ἐκτελέσεις ὑπὸ Ἐπιτροπου, δὲν ἀπαιτεῖται γνωμοδότησις Συμβουλίου.

Διατυπώσεις ἀναγκ. ἐκτελέσεως κατὰ τὴν Δικονομίαν 1905.

Ἀναγκαστικὴ ἐκποίησης κληροδοτηθέντων ὑπὸ ἀίρεσιν, δὲν ἀπαγορεύεται ἂν κτάται ὁ ἀγοραστής.

Σὺν τῇ ὀριστικῇ ἐκκαλοῦνται καὶ αἱ προδικαστικαὶ καὶ μὴ ἀναφερόμεναι ἐν τῷ ἐφετηρίῳ.

Ἐπειδὴ ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1905 κατασχετηρίου ἐπιταγῆς, τῆς συμπληρωματικῆς τοιαύτης ἀπὸ 21 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῶν στήριζομένου ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου ἰδίου ἔτους προγράμματος πλειστηριασμοῦ, ἡ ἐκκαλοῦσα καὶ ἐφειβλήτος ἐγκατέλειψε σιωπηρῶς τὴν ἀξιαμένην προγενεστέρως ἐκτελέσειν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Δικονομίας τοῦ 1880 διὰ τῆς ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1895 κατασχετηρίου ἐπιταγῆς τῆς ὅπως ἐπιχειρήσῃ νέαν τοιαύτην συναδὰ ταῖς διατάξεις τοῦ καταργηθέντος τμήματος περὶ Ἐκτελέσεως τῆς νῦν κρατούσης Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἔσχυεν ὅταν ἐκιοινοποιήθησαν αἱ μεταγενέστεραι αὐταὶ ἐπιταγαί, ἡ παραίτησις δὲ ἡ σιωπηρὰ προκύπτει ἀνευδοιάστως ἀφ' ἐνός μὲν ἐκ τῆς κατασχέσεως σὺν ἄλλοις διὰ τῶν μεταγενεστέρων ἐπιταγῶν καὶ τῶν αὐτῶν κτημάτων αἰτινα διὰ τῆς προτέρας, εἶχον κατασχεθῆ, καὶ ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς τηρήσεως κατὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῶν καὶ τοῦ προγράμματος τῶν διατυπώσεων τῶν ὀριζομένων διατάξεων τοῦ καταργηθέντος τμήματος περὶ Ἐκτελέσεως, οὐδ' ἔπεται τὸ ἐναντίον, ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου ἐπιταγῇ καὶ τῷ προγράμματι ἀναφέρεται καὶ ἡ προγενεστέρα ἐπιταγῆ

καθόσον ιστορικῶς γίνεται μνεία ταύτης καὶ πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν ὀφειλομένων, ὡς καὶ ἡ ἐπιτάσσουσα ἐν τῇ πρωτοδικίῳ ὑποβληθείσα ἀπολογία τῆς εἰς ἣν ἤδη ἀναφέρεται, ὁμολογεῖ. Τούτων τεθέντων ἐπιτασσεται ὅτι οὐχὶ νομίμως ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικῆ ἀπέρριψε τὴν ἐπίδικον ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ προγράμματος καὶ τῶν ἐπιταγῶν ὡς ἐκπρόθεσμον ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ σκέψει ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἤρξατο διὰ τῆς 1ῆς ἐπιταγῆς ἢ δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς ἡσκήθη κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Δικονομίας τοῦ 1880 τὰς ἐπανελθούσας ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 629 Νόμου, καὶ ὡς ἐπιδοθεῖσα τὴν 11 ἡμέραν ἀπὸ τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1905, ὅποτε ἤρξατο ἡ ἐκ νέου ἰσχὺς τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τμήματος τοῦ 1880, ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 366 τούτου, καθόσον, ἀφοῦ ὡς εἴρηται, ἡ ἐπιτάσσουσα ἐγκατέλειψε τὴν ἀρξαμένην ἐκτέλεσιν παραιτηθεῖσα σιωπηρῶς τῆς Αἰς ἐπιταγῆς τῆς, τὰ ἐν δίκῃ μέσα κατὰ τῶν μεταγενεστέρων ἐπιδικῶν ἐπιταγῶν, δι' ὧν ἤρξατο ἡ ἐκτέλεσις, καὶ τοῦ προγράμματος, θὰ κριθῶσι ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ ἰσχύοντος Νόμου ὅτε ταῦτα ἡσκήθησαν ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου 629 καθ' ὃ αἱ ἀρξίμεναι ἐκτελέσεις θὰ περαιωνται κατὰ τὸν Νόμον τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀρξέως τῆς ἐκτελέσεως, ἐὰν ὁ ἐπισπεύδων δὲν προτιμᾷ νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀρξίμενων πράξεων τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἐπαναλάβῃ ἐξ ἀρχῆς ταύτας συμφώνως πρὸς τὸν παρόντα Νόμον, ἤτοι τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Ἐκτελέσεως τμήματος τῆς Δικονομίας τοῦ 1880, ὅπερ ἐπανέφερον ἐν ζωῇ ὁ Νόμος οὗτος. ἀφοῦ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 677 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ 735 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἤρξατο ἡ ἐκτέλεσις, ὁ ὀφειλέτης δύναται τὸ βραδύτερον μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ νὰ

προσβάλλῃ δι' ἀνακοπῆς τὴν κατάσχεσιν καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, ὁ δὲ πλειστηριασμὸς δὲν ἐγένετο προφανῶς ὅτε ἡσκήθη ἡ ἐπίδικος ἀνακοπῆ, ἐπιτασσεται ὅτι οὐχὶ νομίμως ἡ ἐκκαλουμένη τὴν ἀπέρριψεν ὡς ἐκπρόθεσμον καὶ μεταρρυθμιστέον ἐστὶ κατὰ τὸ περὶ τούτου βásiμον τῆς ἐφέσεως παράπυον.

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀνακοπτομένης ἐνστάσεις ὅτι ἀκρός ἐστὶν ἡ ἀνακοπῆ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δι' αὐτῆς συνανακόπτονται αἱ τε ἐπιταγαὶ καὶ τὸ πρόγραμμα, ὡς προϋπόθεσιν ἔχει προδήλως ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖται ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ νῦν ἰσχύοντος τμήματος τῆς Δικονομίας τοῦ 1880 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁπίου (ἄρθρ. 365 καὶ 366) ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα ἐπιταγὴ διὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ τὸ πρόγραμμα, ἀφοῦ ὅμως ὡς εἴρηται, ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ καταργηθέντος τμήματος τῆς νῦν ἰσχυοῦσης Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπιτασσεται ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 677 αὐτοῦ νομίμως διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου ἀνακόπεται αἱ τε ἐπιταγαὶ καὶ τὸ πρόγραμμα.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἀνακόπτονος ἐνστάσεις ὅτι ἡ ἐπιτάσσουσα ὄφειλε νὰ τῷ δηλώσῃ διὰ τῶν ἐπιταγῶν ἢ καὶ διὰ κλήσεως ἂν θὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ Ἐκτελέσεως τμήματος τῆς Δικονομίας τοῦ 1880 ἢ τοῦ καταργηθέντος συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 835 τῆς νῦν ἰσχυοῦσης Πολ. Δικονομίας, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς μὴ νόμιμος, καθόσον μόνον μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1905 ἀπ' ἧς τὸ καταργηθὲν τμήμα περὶ Ἐκτελέσεως εἶχεν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύον, ὁ ἐπισπεύδων δίκαιστῆς ἐκέκμητο τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν εἴτε κατὰ τὸ καταργηθὲν τμήμα, εἴτε κατὰ τὸ νῦν ἰσχύον, ἐπομένως ἔφερε καὶ τὴν ὑπεχρέωσιν νὰ δηλώσῃ ποῖον προτιμᾷ, ἀπὸ τοῦ χρόνου ὅμως τούτου καὶ ἐφεξῆς, ὅτε καὶ ἐκονοποι-

ήθησαν αἱ ἐπίδικοι ἐπιταγαὶ καὶ τὸ πρόγραμμα προφανῶς τοιαύτην ὑποχρέωσιν πρὸς δήλωσιν δὲν εἶχε ἀπὸ τοῦ περὶ Ἐκτελέσεως τμήμα τὸ καταργηθὲν ἦτο, ὡς εἴρηται ὑποχρεωτικὸν πλεόν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ εἶδει νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις καὶ προκύπτει μὲν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἀρθροῦ 835 ὅτι ἀρξάμενη· ἐκτελέσεως κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἡδύνατο νὰ παραιτηθῇ ὁ δανειστής· ὅπως ἐπιχειρήσῃ τοιαύτην κατὰ τὸν νέον, ἐν τῇ περὶ πτώσει ὁμῶς ταύτη εἰδικῶς ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἀρθροῦ τούτου δὲν ὑποχρεοῦτο οὐδεμίαν νὰ ποιήσῃ δήλωσιν.

Ἐπειδὴ ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ καταργηθέντος τμήματος, περὶ Ἐκτελέσεως καθ' ἃ ἐνεργεῖται ἤδη ἡ ἐπίδικος ἐκτέλεσις, προκύπτει ὅτι ὁ δανειστής δὲν δικαιοῦται νὰ κατάρχη σὺν τοῖς ἐνυποθήκοις καὶ ἕτερα μὴ ἐνυπόθηκα κτήματα τοῦ ὀφειλέτου του, ὡς ἀβασίμως διὰ τῆς ἀνακοπῆς του διατείνεται ὁ ἀνακόπτων, τούναντίον μάλιστα συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρ. 647 καὶ 774 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν ὑποτεθῇ δὲ ὡς ἀληθές· ὅτι ἡ ἐπισπεύδουσα ἐν προκειμένῳ ἔκτακτος ἐνὸς ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ μόνον τῶν ἐνυποθήκων ἡδύνατο νὰ ἐκνοποιηθῇ, ἐδικαιοῦτο ὁ ἰσχυρίζομενος ταῦτα ἀνακόπτων συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 649 νὰ ἐπιδιώξῃ τὸν περιορισμὸν τῆς κατασχέσεως δικαστικῶς ἀντὶ νὰ ἐπιζητῇ ἀβασίμως τὴν ἀκύρωσιν τούτῳ τῷ λόγῳ τῶν ἐπιταγῶν καὶ τοῦ προγράμματος, ἄλλως δὲ κατὰ τὸ ἀρθρ. 716 ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ 672 τὴν τάξιν τοῦ πλειστηριαμοῦ τῶν κατασχθέντων αὐτῶς δικαιοῦται νὰ προσδιορίσῃ, ἐπομένως δύναται νὰ προτάξῃ τὴν τῶν ἐνυποθήκων ἐκποίησην, εὐθὺς δὲ ὡς ἀπαρτισθῇ τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀντιδίκου του καὶ τῶν λοιπῶν ἕως τότε ἀναγγελαμένων τυχόν δανεισμάτων του ὡς

καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτελέσεως· ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτῶν, ὁ τῶν λοιπῶν κτημάτων του πλειστηριασμὸς θέλει παύσει ἀιρομένης αὐτοδικαίως τῆς ὑπ' αὐτῶν κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἀνακοπῆς λόγος ὅτι ἡ καθ' ἧς αὕτη καθὼ ἐπίτροπος δὲν ἡδύνατο νὰ προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν προκειμένου περὶ ποσοῦ μείζονος τῶν 500 γροσίων ἄνευ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἐπικυρούσης αὐτῆν, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, καθόσον αἱ ἰκαιτούμεναι αὐταὶ διατυπώσεις διὰ τὴν ἔγερσιν πραγματικῆς ἢ προσωπικῆς ἀγωγῆς ὑπερβαίνουσιν τὸ ἀνωτέρω ποσὸν κατὰ τὸν περὶ Ἐπιτροπείας νόμον, δὲν καθιεροῦνται ὑπὸ τούτου καὶ διὰ τὴν ἄσκησιν ἐπιταγῆς, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐξισωθῇ μὲ ἀγωγὴν, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἀναγκαστικὴν εἴσπραξιν, ὑπαγομένην εἰς τὴν διαχειριστικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιτρόπου τὴν ἀπηλλαγμένην τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τούτων (Καλλ. Οἰκ. § 342) ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ ἄσκησις κατασχητρίου ἐπιταγῆς ὡς ἐνδεχόμενον ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἐναρξιν δίκης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, δὲν ἔπεται τὸ ἐναντίον, καθόσον καὶ ἐν τῇ ἐνδεχομένη τυχῆ περιπτώσει ὁ ἐπιτάσων καὶ ἀνακοπτόμενος ἐπέχει θέσιν ἐναγομένου ὅτε πάλιν δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ ἀνωτέρω διατυπώσεις, ἄλλως δὲ αὐταὶ καθιερώθησαν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀνηλίκων μόνον καὶ τρίτοι δὲν δύνανται νὰ τὰς ἐπικαλεσθῶσι κατὰ τὴν περὶ τούτου ὀρθότεραν γνώμην (Dallor Min 529 Aubry et Rau I § 114 ὑποσημ. 11)

Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἐν τῇ ἀνακοπῇ περιεχόμενος λόγος ὅτι δι' ἀγωγῆς εἶδει προηγουμένων νὰ ἐκκαθρισθῇ τὸ τῆς νομιμοποιήσεως ζήτημα, ἦτοι ἂν τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτασσούσης ἐπιτροπυόμενα εἶναι γενικὸι διάδοχοι τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς των, ὡς καὶ ὁ ἐπιτασσόμενος, γενικὸς διάδοχος

τῆς ὀφειλέτιδος, ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς ἀβάσιμος, ἀφοῦ δὲν ἀμφισβητεῖ ὁ ἀνακόπτων ὅτι ἐκεῖνα μὲν εἰσὶν οἱ μόνοι δικαιοδόχοι τοῦ ἀποβιώσαντος ἀρχικοῦ δανειστοῦ πατρὸς των Μιχαὴλ Δρουλίσκου, αὗτος δὲ γενικὸς διάδοχος καὶ μόνος τοιοῦτος τῆς ἀποβιώσαστος ὀφειλέτιδος, καὶ θετῆς μητρὸς του Ἑλένης Μαρκοπούλου ἐπομένως οὐδεμιᾶς ἐκκαθαρίσεως, ἔχρηζεν ἐκατέρου αὐτῶν ἢ νομιμοποιήσας, ὁ δὲ διὰ τῶν προτάσεων του Ἀσπ φερόμενος ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι ἡ ἐπιτάσσουσα παρὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 634 τῆς Πολ. Δικονομίας, προέβη ἀμέσως καὶ εἰς κατάλληλιν ἄμα τῇ ἐπιδόσει τῶν ἐπιταγῶν αὐτῇ ὡς κληρονόμος τῆς ὀφειλέτιδος χωρὶς νὰ παρέλθωσιν ἡμέραι ὀκτώ, ἐπίσης ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀνακοπῆς, τὸ ἐκ τούτου δὲ προκύπτον ἀπαράδεκτον, καίτοι μὴ προτεινόμενον ὑπὸ τῆς ἀνακοπτομένης, δικαιούται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ Δικαστήριον ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν προδικασίαν οὔσον δημοσίας τάξεως.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἀνακοπῆς λόγος ὅτι ὁ πληρεξούσιος τῆς ἐπιτασσούστος παρητήθη τῆς προκειμένης ἐκτελέσεως διὰ τῆς ἀναλήψεως τῶν παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένων ἐγγράφων, ἐπίσης ἀπορριπτέος ἐστὶν ὡς νόμος ἀβάσιμος, καθόσον καὶ ἂν ὄντως θεωρηθῇ ἀληθής, ἡ ἀμφισβητούμενη ἄλλως ἀνάληψις, αὕτη καὶ μόνη δὲν ὑποδηλοῖ πρόθεσιν παρικτήσεως ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ 706 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς

ἐν τῷ ἄρθρῳ 705 ἐγγραφῆς τῆς κατασχετηρίου ἐπιταγῆς ἐν περιλήψει ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἰς τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Νόμου βιβλίον, ὑποχρεοῦται ὁ ἐπισπεύδων δανειστῆς ἢ ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἐπιδούς τὴν κατασχετηρίον ἐπιταγὴν κλητῆρ τῷ ὑποθηκοφύλακι, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβολαιογράφῳ, συνασσομένης περὶ τούτου ἐκθέσεως, τὸ ἀπόγραφον τοῦ ἐκτελεστοῦ δικογράφου καὶ τὸ ἀποδαικτικὸν τῆς ἐπιταγῆς, ἀφοῦ δὲ ἤδη ὁ ἀνακόπτων ἔρνεϊται τὸ ἐμπρόθεσμο, τῆς καταθέσεως τῶν ἐγγράφων τούτων παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ, ὑπόχρεως ἐστὶν εἰς τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀποδειξίν ἢ ἀνακοπτομένη πρὸς νομιμοποιήσιν τῶν πράξεων τούτων τῆς ἐκτελέσεως, προσάγουσα ἀντίγραφον νομίμως κεκυρωμένον τῆς ἐπικαλουμένης μὲν ὑπ' αὐτῆς πλὴν μὴ προσαγομένης ἐκθέσεως τοῦ Συμβολαιογράφου Ρεθύμνης Χ. Σταματάκη ὑπ' ἀριθ. 7858 τῆς 23 Ἀπριλίου 1905 τῆς ἐμφαινούσης τὴν κατάθεσιν τῶν ἀποδεικτικῶν τῶν ἐπιταγῶν καὶ τοῦ ἀπογράφου τοῦ ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου, ὡς καὶ τὰ ἐπιδοτήρια τὰ ἐμφαινόντα τὴν πρὸς τὸν ὑποθηκοφύλακα κοινοποίησιν τῶν αὐτῶν ἐπιταγῶν μετ' ἀντιγράφου τοῦ ἐκτελεσμένου τίτλου.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)